

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת תרומה תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'סוד החצי'

פרק ל.

הפסוקים הקרויים נביא בענין פרקית מאמר 'סוד החצי' עם הוספות חדשות נוספו לאחרונה.

"בת לוי"

מובא בלק"ת להאריז"ל (שמות ע' קכה) שיוכבד ומרים הן בבחינת לאה ורחל. נראה דלכן יוכבד נקראת **בת לוי** כמו שכתוב (שמות ב, א) **"וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי"**, דבת היא בחינת גבורה ולוי הוא בחינת גבורה. ומרמז על בחינת הגבורה שבגבורה. ויוכבד שהיא בחינת לאה היא בבחינת גבורה שבגבורה, וכן **יוכבד** היא בגימטריא **מ"ב** שהוא השם של מדת הגבורה. וכן הכתוב (במדבר יח, ב) **"מטה לוי שבט אביך"** ר"ת **ש"מ"א"ל** דשבט לוי הוא בבחינת שמאל. **[במאמר** המסגור נראה לבאר עוד טעם מדוע **יוכבד** בגימטריא **מ"ב**, דשם מ"ב מחבר את העולמות, ויוכבד שהורתה בארץ ישראל ולידתה במצרים חברה שני עולמות.]

מובא ברמ"ע מפאנו (גלגולי נשמות' אות א) שיוכבד הולידה את אלדד ומידד כשפרשה מעמרים, והתחתנה עם אליצפן בן פרנץ. ומבאר לדברינו דאלדד ומידד הם בסוד דדי אשה, כמובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (בהעלותך קע), ודדי אשה מסמלים את השפעת לאה שהיא בחינת אמה.

מצינו בגמרא (שבת לה.) **אמר ר' חניא הרוצה לראות בארה של מרים יעלה לראש הפרמל ויצפה ויראה כמין כברה בים, וזו היא בארה של מרים.** נראה דלכן בארה של מרים נראה בצורת נפה, לרמז שהשפע שמרים ורחל מקבלות עובר בחינת נפה שמסלקת ומסננת את החיצונים שהם בבחינת פסלת, ומוריד את הקדשה הנרמזת באכל, כפי שבארנו את השפעת היסוד בסוד פרורים, שטפות הזרע נקראים פרורים. וכן **כברה** בגימטריא **טבריה** המסמלת את המלכות כדבארנו במאמר 'עולם השמיני', ובה נמצא בארה של מרים לפי השער הגלגולים' להאריז"ל (הקדמה לז).

וכן במיתת רחל מצינו שהארץ המסמלת את המלכות היתה בבחינת נפה, כמו שכתוב (בראשית לה, טז) **"ויהי עוד כברת הארץ לבוא אפרתה ותלד רחל ותקש בלדתה"**. ומבאר רש"י **"כברת הארץ"** שהארץ חלולה ומנקבת **ככברה.** דזה היתה בזמן לדת בנימין המסמל את העטרה שבסוד המזונגת יסוד ומלכות, כדבארנו במאמר 'חשמל אות', וכשבנימין נולד התעורר זוג בכל העולמות, והארץ למטה סמלה את זה בצורת הכברה שהיתה בה. וכן מצינו ברש"י (בראשית מת, ז) **כברת הארץ כמדת תחום שבת.** ובארנו במאמר 'חשמל ציצית' שבתוך תחום שבת שורה קדשת השבת שמזונגת יסוד ומלכות. וכן המקום הזה שבו נולד בנימין, ומתה רחל, והארץ היתה ככברה, הנה בגבול ארץ בנימין,

כמו שכתוב (ש"א י, ב) **"קברת רחל בגבול בנימן"**. וכן הכתוב (שם מה, ז) **"מתה עלי רחל בארץ כנען"** ר"ת **מערב** המסמל את המלכות. וכן רחל נפטרה בשנת ב' אלפים **ר"ח** כמנין **יצחק**. ובארנו במאמר 'חשמל מילה' שיוסף היה בגיל שמונה המסמל את שרש הגבורות של יצחק. לרמז שהמלכות מקבלת דרך הגבורות של יצחק. וכן הכתוב (שם לה, ט) **"מצבת קברת רחל עד היום"** ר"ת **קערה** המסמלת את המלכות. וכן הכתוב המרמז על חבור יוסף ובנימין בבית המקדש (בראשית מה, יד) **"ויפל על צוארי בנימן אחיו ויבך ובנימן בכה על צואריו"** ר"ת **בצע** ב' פעמים, לרמז שיש חתוך בחבור היסוד למלכות.

מצינו בזהר (תיקונים ד.) שזעיר אנפין נקרא בשם **נהר כבר**. נראה **דכבר** הוא מלשון **כברה** לרמז על פעלת הנפה הנעשית בו לפני שמשפיע את השפע למלכות. וכן מצינו בגמרא על העננים המשפיעים את הגשם (תענית ט:) **ומנקבות הן ככברה ובאות ומחשרות מים על גבי קרקע**. לכן הגשם יורד טפות טפות, ורואים שהשפעת הגשם יורדת דרך בחינת נפה, ובארנו במאמר 'חוטי החשמל' שהשפעת הגשם באה מהיסוד. וכן השפעת הגשם נקראת **גבורות גשמים**, דמדת הגבורה מחלקת את המים לטפות קטנות ומורידה את הגשם למטה. וכן מובא בספר 'שרשים' שגשם נקרא **רסיסים** מלשון שבירה ו**רציצה**, ורואים את פעלת השבירה של הגבורות בהשפעת הגשם. וכן **כברה** אותיות **כרחה** ובגימטריא **זכר** המרמזים על השפעת השפע מהיסוד למלכות. וכן **נפה** בגימטריא **מצה** המסמלת שפע של נפה דקדשה מנקה מפסלת החיצונים, דבמצה אין שאור המסמל את צד הרע. וכן **כבר"ה** ר"ת הכתוב (ש"א טז, א) **"אשלחך אל ישי בית הלחמי כי ראיתי בבניו לי מלך"** בב' אפנים, לרמז שדוד זכה למלכות דקדשה שהיא בבחינת כברה.

מצינו בגמרא (סנהדרין צב.) **כל המונע הלכה מפי תלמיד עולה בר ישמעאל אומר מנקבין אותו ככברה**, ומבאר לדברינו דאדם שאינו מלמד אחרים הוא אדם שאינו משפיע את השפעת היסוד שלו למלכות, ולכן הוא נענש שמנקבין אותו ככברה, כיון שהוא לא עשה את עצמו ככברה להשפיע, עושים אותו לכברה.

מצינו בגמרא (תענית כב:) על יאשיהו המלך שחטא ונענש במלחמה **שעשו כל גופו ככברה**. נראה דיש כאן רמז שפיון שהוא חטא ונכנס בחלק של החיצונים, הוא נענש שעשו את גופו ככברה לרמז שנענש מפני שפגם בבחינת הכברה.

"גזרו את הילד החי לשנים"

מובא בלק"ת להאריז"ל (מלכים א' ע' רצו) **הנה כשם שיש בקדשה לאה ורחל וכו' בן יש בקלפה ב' נשים זונות והם ממש נוהגות כמו בקדשה פקוף בפני אדם, והנה רצו להתחבר יחד ולגנוב אור מן הקדשה, ולכן כשהתחוננה מת בנה רצתה לגנוב בן חברתה פי על ידי חברתה יגבר הדין ומרימה ראש**. נראה לבאר על פי דברינו דהזונה שהיא בחינת רחל דקלפה אבדה את השפע שלה ואז היא נסתה לגנוב את השפע שיש בבחינת לאה דקלפה. כדי שיהיה לה שפע, וגם כדי לעורר דין מלאה שיגרום ששפע נוסף ירד מהקדשה לקלפה. וזה היה הענין שגנבה את בן הזונה השנית. לכן שלמה המלך אמר לגזר את הילוד לחצי חצי, כמו שכתוב (מלכים א' ג, כה) **"ויאמר המלך גזרו את הילד החי לשנים ותנו את החצי לאחת ואת החצי לאחת"** דשלמה רמז לה שגם לפי שיטתה שמגיע לה שפע, הנוקבא שהיא בחינת רחל מקבלת רק חצי מהשפע. וכשהיא הסכימה לזה אף על פי שהבן ימות והשפע יתמעט, ידעו כלם שבן זה שיהיה לזונה השניה שהיא בבחינת לאה דקלפה. וכן הכתוב **"ותנו את החצי לאחת"** ר"ת **לא"ה** דחצי זה הוא החצי הראשון המזכר בכתוב, והחצי הראשון הולך ללאה.

מצינו במדרש (רות רבה ב, ב) **לא מתה רות המואביה עד שראתה שלמה בן בנה יושב ודן דינו של זונות**. נראה דלכן הייתה לרות נחת רוח מיחדת לראות **דינו של זונות**, דדין זה סמל את סוד ההשפעה למלכות שמקבלת חצי, ורות הייתה אמה של מלכות שנתעברה מבעז בחצי הלילה.

”חֲצִי הַיְרִיעָה”

נְרָאָה דִּהְצַעֲיָא שְׁתַּמְר הַתְּפִסְתָּהּ בּוּ, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בראשית לז, יד) **”וַתִּכְסַּב בְּצַעֲיָא וַתַּתְעַלֶּף”** מְסַמֵּל אֶת הָאוֹת ו’ שֶׁמְשַׁפֵּיעָה לַמְּלָכוֹת. דְּצַעֲיָא יֵשׁ לוֹ צוּרָה שֶׁל אוֹת ו’, וְצַעֲיָא לּוֹבְשִׁים עַל הַצּוּאָר שֶׁמְסַמֵּל אֶת הָאוֹת ו’, כַּדְבָּאֲרָנוּ בְּמֵאֲמַר ‘חֲשֵׁמֶל סֵלֶם’, וְכֵן **צַעֲיָא** ר”ת **עֲמֵן יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים פְּרֻנְסָה**. (הובא בספר ‘ודרשת וחקרת’ ח”א ע’ קכא) וְתַמְר הַתְּפִסְתָּהּ בְּצַעֲיָא הַמְּסַמֵּל אֶת הָאוֹת ו’, כִּינּוֹן שְׁעֵמֶךָ יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים פְּרֻנְסָה, וְצָרִיךְ לְהַבִּיא לְעוֹלָם אֶת מְלָכוֹת דָּוִד שֶׁמְשַׁפֵּיעָה אֶת הַפְּרֻנְסָה לְיִשְׂרָאֵל. וְכֵן **בְּצַע** הַמְּסַמֵּל חֲתוּךְ, מְרַמֵּז בְּתַבַּת **”בְּצַעֲיָא”**, וְכֵן **לְחֵם יְהוּדָה** בְּגִימְטְרִיא **חֲצִי**, דִּהְשַׁפְּעַת הַלְחֵם לְיְהוּדָה הִיא בְּסוּד הַחֲצִי. וְכֵן **נוֹפֵ”ךְ** שֶׁהִיא אֲבָנוּ שֶׁל יְהוּדָה בְּחֲשׂוֹן וּמְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שֶׁמְשַׁפֵּיעַ לַמְּלָכוֹת כַּדְבָּאֲרָנוּ בְּמֵאֲמַר ‘חֲשֵׁמֶל מִלְּהָ’, מְרַמֵּז בְּפִתּוּב (ישעי’ סב, א) **”וּצְנִיף מְלוּכָה בְּכַף אֱלֹהֵיךְ”** בְּדִלּוּג ה’ אוֹתִיּוֹת, דְּצָנִיף מְלוּכָה מְרַמֵּז עַל הַיְסוּד שֶׁמְשַׁפֵּיעַ לַמְּלָכוֹת שְׁנֹקְרָא נִפְךְ וְכֵן **צַעֲיָא** בְּגִימְטְרִיא **מֶלֶךְ** וּבְגִימְטְרִיא **גְּבִיעַ הַכֶּסֶף** הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שֶׁמְשַׁפֵּיעַ לַמְּלָכוֹת, כַּדְבָּאֲרָנוּ בְּמֵאֲמַר ‘חֲשֵׁמֶל אוֹת’ עַל הַגְּבִיעַ שֶׁל יוֹסֵף.

מוֹבָא בְּאַנְצִיקְלוֹפֵדִיָּה הַתְּלַמוּדִית (כרך טז ע’ תכ) בְּאוּר הַמְּנַהֵג שֶׁהַחֲתוּן מְכַסֶּה אֶת הַכְּלָה בְּצַעֲיָא, שֶׁמְצִינּוּ אֶצֶל רַבָּקָה שְׁבַזְמָן זְיוּגָה לְיַצְחָק **”וַתִּקַּח הַצַּעֲיָא וַתִּתְכַסֶּה”**, וּבִזְזָה מְקִימִים מִצְנוֹת חֶפֶה. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דִּהְצַעֲיָא מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שֶׁל יַצְחָק שֶׁמְשַׁפֵּיעַ לַמְּלָכוֹת וּמְקַשֵּׁר בֵּין הַחֲתוּן לְכָלֵה, לְכֵן רַבָּקָה הַתְּפִסְתָּהּ בְּצַעֲיָא בְּזַמְנוֹ נְשׂוּאִיָּה לְיַצְחָק, וְלָכֵן הַמְּנַהֵג שֶׁהַחֲתוּן יְכַסֶּה אֶת הַכְּלָה בְּצַעֲיָא, וּיְקִימוּ בִּזְזָה מִצְנוֹת חֶפֶה. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר ‘לְקוּיֵי לְוִי יַצְחָק’ שֶׁצַּעֲיָא בְּגִימְטְרִיא שְׁמוֹת הַנְּזִ”ה אֶהְיֶ”ה הַנְּזִ”ה אֱלֹהִים הַנְּזִ”ה אֲדֹנָי, וּמְרַמֵּז עַל כָּל בְּחִינּוֹת הַיְחוד שֶׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת זָכַר, עִם הָעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת נִקְבָּה.

מוֹבָא בְּשִׁעַר הַכּוֹנֹת’ לְהָאֲרִיז”ל (כונת העמידה ח”א ע’ רי) שֶׁהַיְסוּד שֶׁמְשַׁפֵּיעַ לַמְּלָכוֹת הוּא בְּסוּד **”אֲרִיךְ הַיְרִיעָה הָאֲחַת שְׁלִשִׁים בְּאַמָּה וָרַחֵב אַרְבַּע בְּאַמָּה”**. דְּמִסְפָּר שְׁלִשִׁים וְאַרְבַּע הוּא הַמְּסַפָּר שֶׁל הַשֵּׁם **בוֹכ”ו** שֶׁמְשַׁפֵּיעַ לַמְּלָכוֹת, וְרוֹאִים שֶׁהַיְרִיעוֹת הָיוּ בְּבְחִינַת יְסוּד. כְּתוּב (שמות כו, ט) **”וּכְפַלְתָּ אֶת הַיְרִיעָה הַשְּׂשִׁית אֶל מוֹל פְּנֵי הָאֹהֶל”** וּמִבְּאֵר רַש”י **”אֶל מוֹל פְּנֵי הָאֹהֶל”**, חֲצִי רַחְבָּה הִיָּה תְלוּי וְכַפּוּל עַל הַמְּסָךְ שֶׁבְּמִזְרַח כְּנֻגַד הַפֶּתַח, דּוֹמָה לְכָלֵה צְנוּעָה הַמְּכַסֶּה בְּצַעֲיָא עַל פְּנִיָּה. נְרָאָה דִּישׁ כָּאֵן רַמֵּז שֶׁהַיְרִיעָה הַמְּסַמֵּלֶת אֶת הַיְסוּד, וּבְפִרְט הַיְרִיעָה הַשְּׂשִׁית שֶׁמְרַמֵּזֶת עַל הַיְסוּד שֶׁשִׁיךְ לְמִסְפָּר **שש**, הִיָּתָה בְּבְחִינַת צַעֲיָא הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד, וְלָכֵן הוּא מִתְחַלֵּק לְשְׁנֵי חֲצָאִים בְּאִפְסוֹן שֶׁכַּבְּיָכוֹל הַכְּלָה מְקַבֵּלֶת רַק חֲצִי צַעֲיָא לְכַסּוֹת פְּנִיָּה, דְּכָלֵה מְסַמֵּלֶת אֶת הַמְּלָכוֹת שֶׁמְקַבֵּלֶת מֵהַצַּעֲיָא רַק חֲצִי מֵהַשֶּׁפַע. וְכֵן רוֹאִים שֶׁהַכְּלָה צְרִיכָה לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּשֶׁפַע לְהִיּוֹת צְנוּעָה לְכַסּוֹת פְּנִיָּה, דְּבִשְׁבִיל לְזָכוֹת לְהִשְׁפַּעַת הַזְיוּג דְּקִדְשָׁה צָרִיךְ צְנִיעוּת. וְכַפִּי שֶׁבְּאֲרָנוּ לְעִיל שֶׁהַיְסוּד דְּקִדְשָׁה נִקְרָא **צְנוּעַ** וְהוּא בְּגִימְטְרִיא **גְּבוּרָה** דְּהוּא מְשַׁפֵּיעַ דֶּרֶךְ צַד הַגְּבוּרָה שְׁבוּ.

וּמִמְשִׁיךְ הַכְּתוּב (שם יב) **”וְסִרַח הַעֲדוֹף בִּירִיעוֹת הָאֹהֶל חֲצִי הַיְרִיעָה הַעֲדוֹפָת תִּסְרַח עַל אַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן”** וּמְצִינּוּ בְּגִמְרָא (שבת צח:) **חֲצִי הַיְרִיעָה הַעֲדוֹפָת תִּסְרַח וְכו’ תָּנָא דְבִי ר’ יִשְׁמַעְאֵל לָמָּה מִשְׁכָּן דּוֹמָה לְאִשָּׁה שֶׁמְהַלְכַת בְּשׁוּק וְשׁוֹפְלִיָּה מְהַלְכִין אַחֲרֶיהָ**. נְרָאָה דְּחֲצִי זֶה שֶׁכַּבְּיָכוֹל נִגְרַר עַל הָאֲרֶץ עַל יְדֵי הָאִשָּׁה שֶׁמְרַמֵּזֶת עַל הַמְּלָכוֹת, מְרַמֵּז עַל הַחֲצִי הַשְּׂנִי שֶׁיּוֹרֵד לַמְּלָכוֹת דֶּרֶךְ הַחִיצוֹנִים לְמִקּוּם הַקְּלָפוֹת שֶׁנִּמְצָאִים עַל הָאֲרֶץ, בְּתַחֲתִית רַגְלֵי הָאִשָּׁה שֶׁ”רַגְלֵיהָ יוֹרְדוֹת מְנוֹת”, לְמִקּוּם הַקְּלָפוֹת, וְנְרָאָה דְּלָכֵן הַגְּמִרָא בְּשִׁבְתָּהּ מְסַמֵּכָה אֶת הַמִּימְרָא דְּלַעִיל לְמִימְרָא חֲרוּצִים הָיוּ קַרְשִׁים וְחִלּוּלִים הָיוּ אֲדָנִים. לְרַמֵּז שֶׁשְׁנֵי חֲצָאֵי הַעֲדוֹפִים הֵם בְּבְחִינַת שְׁנֵי חֲצָאֵי הַקְּרֶשׁ שֶׁנִּכְנָסִים לְשְׁנֵי אֲדָנִים, כַּדְבָּאֲרָנוּ לְעִיל שֶׁחֲבוּר הַקְּרֶשִׁים לְאֲדָנִים מְסַמֵּל חֲבוּר יְסוּד לַמְּלָכוֹת בְּבְחִינַת שְׁנֵי חֲצָאִים.

ההבדל בין ציון לירושלים, והקשר בין אותו האיש וליל ניטל לחרבן בית המקדש.

ולכן מיליארדי אנשים מאמות העולם נמשכים אחרי הנצרות בכל הדורות, כי שם נמצאת היניקה הגדולה מציון שהשתלשלה ממעשה זה, שהוא באותה בחינה של חרבן הבית. וכפי שידוע שאותו האיש היה נצר לדוד המלך, ולכן קרא לעצמו **נוצרי**, על שם הפסוק **"ונצר משרשיו יפרה"**. והוא נולד כידוע ממעשה זנות של אמו מרים שהיתה נכדת שאלתיאל מזרע דוד, שזנתה עם גוי ששמו היה פנדירא. עין כל ההסטוריה בספר 'ישראל והזמנים' (חודש טבת). ופעילותו היתה כידוע בהר ציון במקומו של דוד המלך, ומשום כך הקימו הנוצרים שם כנסיות וכו'. וכן שמו, כפי שמופיע ב'אגרת תימן' לרמב"ם, היה **ישוע** שהוא מצד אחד אותיות **עשיו** עם **יו"ד** המסמל את יניקתו מהקדשה, ומצד שני הוא בגימטריא **דוד בן ישי**. כי משם הוא יונק. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (ר"ח פ"ג ח"ב טס) **ישוע היה גלגול עשיו**. וכל הגאולה תלויה בגימטריא הזאת שהיא כמנין **שפ"ו**, כמובא בתפלת הר"ש אוסטרופלי שאומרים בערב פסח: **ומה שכתב רבנו הארי"ז ל: השם שפ"ו שבו אחז דוד בן ישי, דר"ד בן ישי גימטריא שם שפ"ו, שבאותו השם דוקא בא דוד בן ישי**. ורואים שהגימטריא של **דוד בן ישי** היא הסוד של ביאת המשיח. ומבאר לדברינו שצריך לעשות תקון בציון להוציא את יניקת **עשיו** דרך **ישוע** משם, ולהחזיר את השפע לדוד בן ישי. וכן השתלשל שם ראש הנוצרים **אפיפיור** בגימטריא **שפ"ו** עם הכולל. וכן בתוך אינקוויזיציה יש אותיות **ציון ק' דאות ק' מסמלת את הנחש**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א **שנותיקון** אותיות **קינות**. והוסיף הרה"ג ר' שלמה רייסקין שליט"א שפרסם לאחרונה שהאפיפיור הנוכחי שהוא גרמני נאצי, ששרת בצעירותו בצבא הנאצי, עומד לפרש מתפקידו ב"ט באדר תשע"ג. ושמו המקורי היה **יוזף**. המרמז על הקשר שלו לקלפה ששייכת לתקופת משיח בן יוסף. וכיון שהתקופה מסתיימת, גם תפקידו הסתיים.

מצינו בגמרא (עירובין נד:) **ציון לישנא דסימנא הוא, דכתיב, "וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון"**. ורואים ש**ציון** פרושו **סימן**. ולכן השתלשל שכל מקום קבר נקרא ציון, שענינו סימן זהוי למקום. ונראה להוסיף על פי דברינו פיון שהיסוד שבמלכות **נקרא קבר**, לכן **קבר נקרא ציון** המסמל את היסוד שבמלכות. ומובא בספר 'באורי אגדות אפיקי ים' (ב"ב נח.) בשם הגר"א שמערה מסמלת את יסוד הנקבה, מערה מלשון **ערוה**.

מצינו בגמרא (נדה כה.) **אם היתה נקבה נדונה כשעורה לארכה**. היינו שליסוד הנוקבא של עבר יש צורת **שעורה**. וכן אשה סוטה שנבדקת אם חטאה ביסוד שלה, צריכה להביא מנחת **שעורים**. נראה דלכן **עש"ו** מרמז בפתוב (דברים א, ח) **"ארץ חטה ושערה"** בהפוך אותיות, דעשו הוא הקלפה שמתלבשת על השעורה והופכת אותה מטוב לרע. וכן מצינו בזהר חדש (רות צג.) שקלפת רוח סערה נקראת **סערה**, מלשון **שערה**, ומלשון **"עשו איש שעיר"**. נראה דלכן עצם המת מטמא, רק אם הוא גדול כשעורה, כמובא בגמרא (עירובין ד.) **עצם כשעורה**, דמתים מתקשרים ליסוד שבמלכות, ששם נמצאת רוח הטמאה שהיא בבחינת שעורה ועשו. והיא נדבקת לעצם המת רק אם יש בו שעור שעורה. וכן מצינו ברש"י (שמות ח, יד) **אין השד שולט על בריה פחות מכשעורה**. וגם כאן רואים שהסטרקא אחרא אין להם שליטה בפחות מכשעורה. וכן מצינו בגמרא (מ"ק כה.) שבזמן מיתתו של רבא הוא בקש מאחיו רב **שעורים** שביקש ממלאך המות שלא יצער אותו בזמן מיתה. נראה דרבא בקש מרב **שעורים** פיון ששרשו מבחינת שעורים דקדשה, הוא יוכל להשפיע על מלאך המות ששייך לשעורים דקלפה, כפי שבארנו במאמר 'כח האחדות' שלכל קלפה יש כבוד לקדשה שממנה היא יונקת.

ועוד נראה לבאר מדוע המלחמה והנצחון להחזיר את נשמת דוד היו בדמשק, כי שם נמצאת הקלפה שיונקת מציון וירושלים, כמובא בלקוטי תורה להאריז"ל (זכריה שכה) **ירושלים וציון הם רומזים ליסוד ומלכות, ומלכות דאמא היוצאת ללאה נגד סוריא בסוד דמשק. וכן דמשק גימטריא מד'ת בסוד ד' אלפין דלאה והיא קשר של תפלין והם בסוד דמשק שתהיה רחובה של ירושלים כי כן היא משוכה ברצועות מד' של תפלין לקשר שבאחור. ורואים שדמשק היא בחינת לאה שמורידה את שפע הקדשה שיונקת מציון וירושלים, לקלפות. וכן מובא בספר 'ערבי נחל' (לך לך) **"כי את זה לעמת זה", ונגד מקדש יש קלפה נקראת דמשק אותיות מקדש. ולכן דמשק אותיות דם ק"ש, כי היא לוקחת את השפע מהדם שבציון ומעבירה לעשו שהוא בבחינת קש. כמו שכתוב "ובית עשו לקש".** וכן קש בגימטריא ארבע מאות כמנגן ארבע מאות איש של עשו. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שק"ש ר"ת קו שמאל, שהוא הקו של עשו. וכן כתב רש"י (בראשית כה, כז) שעשו שאל את אביו האין מעשרין את התבן שהוא קש. ולכן הגאלה העתידה תלויה בגפילת דמשק, כמובא במדרש (אוצר מדרשים אייזנשטיין) מדרש רשב"י עמוד 556) **וזה לך האות פשאתה רואה שנפל גירון מזרחי שבדמשק, נפלה מלכות בני מזרח, [שמעאל] ואז תצמח הישועה לישראל.** כי גפילת דמשק היא חלק מתקון ציון שבזה תלויה הגאלה כדלעיל. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' שכ"ס חמש"י המסמל את הגאלה העתידה, בגימטריא דמשק"ק. וכפי שידוע שיש קשר הדוק בין סוריה לרוסיה שהן אותן אותיות, כי רוסיה היא אדום משרש עשו שיונקת מהקדשה דרך דמשק. והוסף הרה"ג ר' שלמה רייסקין שליט"א שסוריא מרמזת על יסורים, ששיכים ליסוד שבמלכות כדלעיל.**

מצינו בזהר חדש (יתרו מג): **פומא דיליה מלכות, תרין שפון נצח והוד, יסוד לשון למודים.** רואים שהלשון היא בחינת היסוד שבפה והפה עצמו הוא בחינת מלכות. וכן מובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (הארות ז"ן פ"ז) ש'יסוד הנוק' נקרא פה. וכפי שמצינו בגמרא (מנחות צח.) **פה שלמעלה, פה שלמטה.** נראה דפה בכללותו הוא מלכות, והלשון היא בבחינת יסוד דנוק', לכן אומרים ברית הלשון, ולא ברית הפה, כי הברית היא דרך הלשון שהיא בבחינת יסוד דנוק'. וכן מובא ברבנו בחיי (ויקרא יט, כז) שהלשון היא בחינת האות ו'. וכן לשון מרמזת בפתוב המדבר על השפעת הפרנסה (תהילים קמה) **"אלך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו"** בדלוג ד' אותיות. וכן מצינו במדרש (ויק"ר כה, ו) שיש ערלה בפה. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (פ' לך לך ע' נו) ש'כשם שיש בברית ערלה ופריעה, כך יש בערלת הפה ב' חומות. שנים בבחינת ערלה, ושפתים בבחינת פריעה. ומבאר על פי דברינו דלשון בגימטריא שפ"ו המסמל את יסוד הנוק'. וכן שפה עם הפולל בגימטריא שפ"ו. וזה גם הסוד של דוד בן ישי שהוא בגימטריא שפה או לשון, כמו שכתוב על המלך המשיח (ישעי' יא, ד) **"וברוח שפתיו ימית רשע",** וכן יהודה שממנו יוצאת המלכות נקרא יהודה על שם הודאה בדבור דשירות ותשבחות שיכות לפה, ולדוד. וכן הפתוב (משלי כא, כג) **"שמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו",** ר"ת שפ"ו בב' אפנים. [וכן כל ה"ת שפושמ"נ עם הפולל יוצא ה'תשע"ב]. וכן מצינו בגמרא (ערכין טו:) **כל המספר לשון הרע נגעים באים עליו.** ונגעים הם היסורים של היסוד שבמלכות, כפי שהבאנו ש'סורי המשיח הם נגעים. וכן כל מקום שפתוב **"פשה הנגע"** בגימטריא שפ"ו.

ונחזור לבאר את מעשה זמרי וזבדי. מצינו במדרש (במדב"ר כ, כז) **"והנה איש מבני ישראל בא" וכו', אמרה לו איני נשמעת אלא למשה, שכן צוה אותי בלק אבא שלא לשמע אלא למשה רבכם שאבי מלך, אמר לה הרי אני גדול כמותו, לעיניהם אני אביאך, תפשה בבלוריתך והביאה אצל משה, אמר לו בן עמרם זו מתרת או אסורה, אמר לו אסורה היא לך, אמר לו זמרי ואותה שלקחת מדגינית היא, מיד נתרשלו ידיו של משה ונתעלמה ממנו הלכה, וגעו כלם בבכיה. וצריך להבין מדוע נתרשלו ידיו של משה, הרי הוא נשא**

את צפורה קודם מתן תורה. ועוד צריך להבין מדוע זמרי תפס את כזבי בבלוריתה. נראה לבאר שזמרי תפשה **בבלוריתה**, דבלורית מסמלת את קלפת הגאונה שמלבישה על הקדשה של בית דוד שנמצאת בתכלית הבטול, כפי שמצינו בגמרא (סנהדרין ט:): **אמר רב יהודה אמר רב ארבע מאות ילדים היו לו לדוד כלן בני יפת תאר היו, ומגדלי בלורית היו, ומהלכין בראשי הגיסות היו, והן הן בעלי אגרופין של דוד.** רואים שהקלפות שמתלבשות על בית דוד הם בסוד הבלורית. וזמרי רמז למשה בבלורית על נשמת דוד שטמונה שם, ומשה הרגיש שמנח כאן ניצוץ קדוש שמניע את זמרי למעשהו, וזה גרם שנתרשלו ידיו של משה. וכן הכתוב (במדבר כב, א) "ויסעו בני ישראל ויחנו בערבות מואב מעבר לירדן ירחו" ס"ת בלורית, דבני ישראל חנו בערבות מואב במקום קלפת הבלורית. **והוסיף** הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שלכן בלק נקרא צור, דצור מסמלת את הקלפה שהיא הלעמת זה של ירושלים המסמלת את מלכות בית דוד, כמובא ברש"י (בראשית כה, כג) **כשזה קם זה נופל וכו', לא נתמלאה צור אלא מחרבה של ירושלים.**

כתוב (במדבר כה, יז) **"צור את המדינים והפיתם אותם: פי צררים הם לכם בנכליהם אשר נפלו לכם על דבר פעור ועל דבר כזבי בת נשיא מדין אחתם"**. נראה דיש כאן רמז פיון שהם נסו לפגם את נפש דוד שעליה כתוב (ש"א כה, כט) **"והיתה נפש אדני צורכה בצרור החיים"**, הענישו אותם ב"צורר" וכו', כי **צררים**. דצורכה פרושו קשורה, ונפש דוד היתה קשורה בצרור החיים שהוא קשר החיים, והם נסו לפגם בזה. וכן **כזבי** היא מלשון שקר ו**כזב**, דבכל שקר יש ניצוץ של אמת, וכן בכזבי היה ניצוץ של אמת של דוד המלך. וכן כשנולד שלה מיהודה, כתוב (בראשית לח, ה) **"ותלד בן ותקרא את שמו שלה והיה בכזיב בלדתה אתו"**. כפי שבארנו במאמר 'חשמל מטה' שבת שוע אשת יהודה היתה בת עשו, והיא לא יכלה להוליד את שרש משיח, רק תמר שהיתה בת של שם. ממילא היתה בחינה של **כזיב** אותיות **כזבי** בלדת שלה שמרמז על המשיח שנקרא **שילה**. כי היה בכזב ניצוץ של אמת של דוד המלך. וכן נבאר לקמן על **בן כוזיבא** שהיה באותה בחינה.

נראה דלכן נפלו מישראל כ"ד אלף, כמו שכתוב (במדבר כה, ט) **"ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף"**, פיון שהם נסו לפגם את המלכות, הם נענשו במספר כ"ד המסמל את המלכות, כפי שבארנו במאמר 'עולם השמיני', שבמלכות יש כ"ד קשוטי כלה, וכ"ד צרופי שם אדני.

נראה דלכן משה שלח את פנחס להלחם במדין, ופנחס הרג את בלעם ובלק בחרב, פיון שעדין היה חשש שינסו לפגם את המלכות, ומשה דאג שפנחס שהתחיל במצנה יגמר אותה ויהרג את כל אלו שמנסים לפגם את מלכות בית דוד. ולכן כתוב (במדבר לא, טו) **"ויאמר אליהם משה החייתם כל נקבה: הן הנח היו לבני ישראל בדבר בלעם למסר מעל בה' על דבר פעור ותהי המגפה בעדת ה': ועתה הרגו כל זכר בטף וכל אשה ידעת איש למשכב זכר הרגו"**. פיון שהנשים הראויות לביאה נסו לפגם את המלכות כפי שמשה אמר **"הן הנח וכו'"**, לכן צריך להרג את כלם שלא ישאר בעולם מאלו שמנסים לפגם את המלכות.

מצינו בגמרא (יבמות עז.) **אמר רבא מלמד שחגר חרבו פישמעאל ואמר כל מי שאינו שומע הלכה זו ידקר בחרב, כן מקבלני מבית דינו של שמואל הרמתי עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית.** נראה דלכן עמשא נקט לשון כזאת שלא מצינו בשום מקום, שמי שאינו מסכים להלכה זו ידקר בחרב, דמי שחולק על הלכה זו ומנסה להטיל פגם בשרש נשמת דוד המלך ומשיח, דינו כדון זמרי בן סלוא לידקר בחרב.

וכן מצינו ב'של"ה' (ווי העמודים יח) **"וירא פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן ויקם מתוך העדה ויקח רמח בידו"**, וקשה מה שהזכיר שלקח הרמח בידו מתוך העדה, מה לי אם מתוך העדה לקח אותו או ממקום אחר

וכו', אלא להורות שלקיחת הרמח לא היה לדקור המנאפים לבד, רק עשה פעמשא שחגר חרבו ואמר כל מי שאין שומע הלכה זו ידקר בחרב, כך עשה פנחס לקח הרמח מתוך העדה לצרך העדה, לשמע ממנו הלכה זו או לדקרו ברמח. רואים שה'של"ה' מקשר את שני העניינים, ומבאר שפנחס לקח את החרב מתוך העדה לרמז לכלם שמי שיחלק עליו בהלכה זו ידקר בחרב כמו שעמשא עשה. ומבאר לדברינו שפנחס ועמשא רמזו שמי שיפגם בנשמת דוד המלך בין על ידי זנות ובין על ידי פסק הלכה דינו לידקר בחרב.

וכן פנחס היה מהמרגלים ששלח יהושע קדם שנכנסו לארץ ישראל, והוא נצל על ידי רחב הזונה, שהטמינה אותו בבגדי הפשתן של הזנות שהיו אצלה על הגג, **נגג** בגימטריא **שש**, ומרמז על פגם היסוד השיך למספר שש]. ובזכות שהיא הצילה אותו הוא נתן לה **"אות אמת"**, שהיא האות ו' המסמלת את היסוד דקדשה, היינו הוא קשר אותה ליסוד דקדשה, ובטל את קלפת הזנות ממנה, עד שיזכתה להנשא ליהושע בן נון, כדבארנו במאמר 'חשמל תורה'. וגם כאן רואים את הכח של פנחס בבטול קלפת הזנות, דרוב היתה סמל של קלפת הזנות שהתלבשה על ארץ ישראל לפני שנכנסו ישראל לשם, כמובא בגמרא (זבחים קטז): **אמר מר, אין לך כל שר ונגיד שלא בא אל רחב הזונה**. וכל זה היה ההקשר לכבוש הארץ, כמובא במגלה עמוקות' על התורה (יח"י) **"וזרעו יהיה מלא הגוים"**, רוצה לומר ל"א מלכים שפבש יהושע על ידי שהיה לו אחיזה ודבקות בהם קצת, שנשא לרחב הזונה שזינתה עם ל"א מלכים, והוציא יקר מזולל, על ידה היה יכול להכניע סיטרא דילהון, וזרעו יהיה זרעו במקום שהוא מל"א הגוים ועל ידי זה ישלט בהם.

מובא בספר 'עבודת ישראל' (פנחס) בשם האריז"ל שזמרי היה גלגול שכם בן חמור, וכזבי היתה גלגול דינה. נראה דכינו שזמרי וכזבי בגלגולם הקודם הולידו את אסנת אשת יוסף שממנה יצא משיח בן יוסף, הם נסו עכשיו להוליד את שרש משיח בן דוד, וכפי שבארנו שקודם מתן תורה אין הזנות פוגמת בנשמה, לכן היה שיך שאסנת תבא לעולם דרך הזנות של שכם בן חמור ודינה, ולאחר מתן תורה הזנות פוגמת לכן לא היה שיך ששרש משיח יולד ממעשה הזנות של זמרי וכזבי. [עין ב'שפת אמת' (ליקוטים ושלח) ש'ותצא דינה", היה גם כרוך באסור יציאה בשבת, אחרי שיעקב תקן תחומין בשכם, ורואים שהולדת שרש משיח בן יוסף היתה פרוכה מלבד חטא הזנות, גם בחטא חלול שבת שהוא חלול היסוד כידוע].

מובא בספר 'חסד לאברהם' (מעין ה נהר כה) בשם האריז"ל זמרי נתגלגל בר' עקיבא, והכ"ד אלף שמתו במגפה היו הכ"ד אלף תלמידים של ר' עקיבא שמתו בין פסח לעצרת. ואשת טורנוסרופוס היתה גלגול כזבי עצמה, ונתגיירה וזכתה להעמיד את ישיבתו. רואים שזמרי וכזבי נתגלגלו ברבי עקיבא ואשתו. נראה דלכן מצינו במדרש (איכה רבה ב, ד) **רבי עקיבא פד הנה חמי ליה להדין בר כוזיבא הנה אמר היינו מלפא משיחא**. דרבי עקיבא שוב נסה להביא את מלכות בית דוד קודם זמנה כמו בגלגול הקודם, לכן הוא קרא לבן כוזיבא משיח. וכן נראה דכוזיבא הוא מלשון כזבי, דכשם שכזבי היא מלשון כזב כדלעיל, כך בן כוזיבא, ושניהם היו אותו כזב של נסיון להקדים את הקץ. וכן מצינו בגמרא (סנהדרין צז): **מאי ויפח לקץ ולא יכזב** אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן תפח עצמן של מחשבי קצין. רואים שמחשבי קצין להקדים את הגאולה נקראים בפסוק בלשון כזב, והגמרא שם מזכירה גם את בן כוזיבא.

מצינו בגמרא (מכות כד:) אחר חרבן בית המקדש כשיצא שועל מבית קדש הקדשים וכלם בכו, רבי עקיבא שחק, כיון שהוא ראה בעיני רוחו את הגאולה והיא היתה מוחשית אצלו לגמרי גם בזמן הגלות. ומבאר לדברינו דרבי עקיבא שפבר ממש את הגאולה בגלגולו הראשון והוליד את שרש משיח בן יוסף, ובגלגולו השני כמעט הוליד את שרש משיח בן דוד,

כל ענין הגאולה היה מוחשי אצלו יותר מאחרים. וכן מובא בספר 'פרי צדיק' (ל"ג בעומר א) **נקרא עקיבא בן יוסף שהיה**

כמו משיח בן יוסף.

מצינו בגמרא (פסחים מט:) **תניא אמר רבי עקיבא פשהייתי עם הארץ אמרתי מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור.** נראה דרבי עקיבא שהיה גלגול זמרי שהיה גלגול שכם בן חמור, כשהיה עם הארץ היה שיך לשרש החמור דקלפה. לכן הוא אמר מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור. וכן מובא ב'שער הגלגולים' להאריז"ל (לד) רבי עקיבא עצמו שרש נפשו היתה מן פנימיות הקדושה, אלא שעל ידי חטא קדמון יצאת אל הקלפות, ואחר כך חזרה בקדושה. וכו', ובזה תבין סוד רבי עקיבא, שהיה בתחלתו עם הארץ, שווא תלמידי חכמים מ' שנה, באמרו מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור. וכן מובא בספר 'לקוטי שושנים' מהר"ש אוסטרופלי (פסחים מט) שרבי עקיבא היה גלגול שכם בן חמור.

מובא בספר 'חסד לאברהם' (מעין ה נהר כה) **"והארץ רחבת ידים" ר"ת ר' חנינא בן תרדיון, ואפשר שנקלח בתוך קלפת שכם בן חמור, לכן הצריך ליהרג ולהתלבן.** נראה דאפשר לבאר טעם זה גם על רבי עקיבא שהיה משרש שכם בן חמור ונהרג בין עשרה הרוגי מלכות כמו רבי חנינא בן תרדיון.

מצינו במדרש (במדבר יט, ו) **דברים שלא נגלו למשה נגלו לר' עקיבא וחבריו.** וכן מצינו בגמרא (מנחות כט:) **בשעה שעלה משה למרום מצאו להקדוש ברוך הוא שיושב וקושר פתרים לאותיות, אמר לפניו רבונו של עולם מי מעכב על ידך, אמר לו אדם אחד יש שעתידי להיות בסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו, שעתידי לדרש על כל קוץ וקוץ תילין תילין של הלכות, אמר לפניו רבונו של עולם הראהו לי, אמר לו חזור לאחורך, הלך וישב בסוף שמונה שורות ולא היה יודע מה הן אומרין.** לפי זה נראה לבאר עוד טעם בקושיא שהקשונו במדרש מדוע נתרשלו ידיו של משה בוכוח עם זמרי. דמשה הרגיש שלזמרי יש את נשמת רבי עקיבא שהיא יותר גדולה ממנו בפלפול, לכן כשהתחיל זמרי להתפלפל גם שנתרשלו ידיו משה.

מצינו בגמרא (גיטין נז:) **מבני בניו של סיסרא למדו תינוקות בירושלים.** ומובא ב'מגלה עמוקות' (ואתחנן אופן פח) רבי עקיבא הוא מבני בניו של סיסרא, מבעילה ג' של יעל. ומוסיף עוד בפרשת בלק, **"ויסר אליה" ג' פעמים, לשון סורה, על הניצוץ שידעה הצדקת להוציא יקר מזולל, וזה סוד הכתוב (שופטים ד, יח) "ותכסהו בשמי כ"ה" שידעה שייצא ממנה מי שמיחד כ"ה שיערים עליונים.** וזה סוד הכתוב (שם טז) **"ויפל כל מחנה סיסרא לפי חרב לא נשאר עד אח"ד", רצה לומר שלא נשאר סיסרא באותו הבריחה עד שהוציא אח"ד, שייצאת נשמתו באחד.** וזה סוד הכתוב (שם ו) **"ואמר ה'יש פה איש ואמרת אין".** ה"ש פ"ה בגימטריא רב"י עקיבא גם רמז "יש פה" שהוא סוד תורה שבעל פה. נראה דלכן רבי עקיבא נולד ממעשה יעל וסיסרא, כיון שרבי עקיבא בא לתקן את מעשה זמרי שזנה לשם תאנה עם ניצוץ קדושה, באה יעל וזנתה עם סיסרא לשם שמים בלי תאנה כלל, להוציא את נשמת רבי עקיבא ולהרג את סיסרא הרשע, ובזה היא התחילה את התקון של זמרי בהלדת רבי עקיבא.

ולפי זה נראה להוסיף על מה שהבאנו לעיל שזמרי אמר למשה (סנהדרין פב:) **בן עמרם, בת יתרו מי התיירה לך.** טענת זמרי אל משה היתה שכזבי וצפורת אשת משה הן אותה משפחה ממש, דמצינו בזהר (בלק קצו:) שבלק היה מבני בניו של יתרו, וממילא כזבי שהיתה בת בלק, היתה נכדה של יתרו מאותה משפחה של צפורת אשת משה. ואת הפגיעה הזאת של זמרי במשה היתה יעל ראויה לתקן, דמובא בספר 'פרי צדיק' (יתרו א) שיעל אשת חבר הקיני היתה מגזע יתרו שבא מקיין. וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (שופטים שסב) **ומיתרו באה רחב הזונה, וממנה חבר הקיני.** וממילא יעל שהיתה נכדה של יתרו מאותה משפחה של כזבי וצפורת, היא היתה ראויה לתקן את זמרי ולהביאו שוב בגלגול רבי

עקיבא. וכן פנחס שדקר את זמרי היה נכד של יתרו, בן דוד של בלק אביה של כזבי, כמובא בגמרא (סוטה מג.) **שְׁבֻטִים מְבַזִּין אוֹתוֹ [את פְּנִיחָס] רְאִיתֶם בֶּן פּוּטִי זֶה שְׁפִטָּם אָבִי אִמּוֹ עֲגָלִים לְעִבּוּדָה זָרָה, יְהַרְגֵנִי נְשִׂיא מִיִּשְׂרָאֵל.** ופנחס שדקר את זמרי, התחיל את תקונו, במה שתקן את רחב הזונה, שהולידה את יעל, שהולידה את רבי עקיבא שהוא גלגול זמרי. וכפי שהבאנו לעיל, שפנחס היה קרוב משפחה של רחב הזונה, שממנה יצאה יעל כדברי האריז"ל. וכשם שרחב הזונה עזבה את הזנות והתקשרה עם היסוד דקדושה דרך פנחס, כך עשתה יעל. וכן מובא בספר 'גלות ישמעאל' מהרה"ג ר' מרדכי נויגרשל שליט"א שרחב הזונה, או יעל אשת חָבֵר, הן אותיות חָבֵר. ומבאר לדברינו שיש כאן רמז על ה"חָבֵר נוקמת נקם ברית" שהיא מדתו של פנחס. וכן הסבא שלהם יתרו נקרא חָבֵר כמובא ברש"י (שמות יח, א).

מוֹבָא בְּסֵפֶר 'פְּרִי צְדִיק' (יתרו א) אֵינֶה בְּסֵפֶר עֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת שׁוֹר' עֲקִיבָא בָּא מְסִיסְרָא שְׂבָא עַל יַעֲלֵ אֵשֶׁת חָבֵר הַקְנִי וְהִיא בָּאָה מִיִּתְרוֹ. וְעַל כֵּן נִתְחַדָּשׁ עַל יְדֵי יִתְרוֹ גַּם כֵּן פְּרִשְׁת מְנוּי הַדְּיָנִים, וְנִקְרָא עַל שֵׁם זֶה יִתְרוֹ שְׂיִתְרָא פְּרִשָׁה "וְאֵתָה תַחֲזֶה", שְׂמִתּוֹרָה שְׂבַעֲלָ פֶה בָּא חֲלוּק הַמְּדֻרְגּוֹת. וְכֵן נִקְרָא כָּל פְּרִשָׁה שֶׁל מִתְּוֹרָה תּוֹרָה יִתְרוֹ שְׂמִמְנוֹ יִצָּא ר' עֲקִיבָא שְׁהִיה שְׂרָשׁ תּוֹרָה שְׂבַעֲלָ פֶה. רואים שיתרו קשור לשרש תורה שבעל פה של רבי עקיבא. וכן מיתרו יצא בלק שהוליד את רות שהיא שרש המשיח שמגלה את פנימיות התורה, ורבי עקיבא הוא שרש פנימיות התורה. וכן מובא בבעל ה'טורים' (שמות יח, א) ש'יתרו מרמז על י' דברות ותר"ו מצוות שקבל עליו מלבד ז' מצוות בני נח שכבר היו לו. לפי זה נראה לבאר את תהליך הזכונ של נשמת רבי עקיבא שהוא שרש תורה שבעל פה, ושרש פנימיות התורה, דנשמת רבי עקיבא רצתה לבא על תקונה ולהביא את השפעת התורה שלה לעולם, לכן הוא נסה בגלגול הראשון כשהיה שכם בן חמור להדבק בעם ישראל דרך דינה וממנה הוא הוליד את שרש משיח בן יוסף שקשור לפנימיות התורה כדלעיל, וכשבא בגלגול זמרי הוא נסה להדבק בכזבי הבאה מיתרו, ולהדבק בשרש התורה של יתרו, ולהוליד את נשמת משיח בן דוד המגלה את פנימיות התורה, וזאת הייתה הטענה שלו למשה בת יתרו מי התירה לך, ולא אמר צפורה מי התירה לך, דכשם שאתה משה לקחת אשה ממשפחת יתרו להיות מקשר עם שרש התורה של יתרו, כדי להשפיע את התורה לישראל, כך גם אני רוצה. ולכן בסופו של דבר הוא נולד ממעשה יעל וסיסרא, דלעיל הבאה מיתרו היה את הכח להוציא את נשמתו מזככת לגמרי מהקלפה, ולקשר אותו לשרש התורה של יתרו.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

בארנו במאמר שלפי חז"ל לא מונים את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, ולפי זה שנת תשע"ג היא שנת תשע"ב האמתית. וכל הרמזים על שנת תשע"ב תקפים גם לגבי שנת תשע"ג.

כתב לי חכם אחד שליט"א ששאול ודוד מלכו יחד 43 שנים; שאול מלך 3 שנים ואחר כך נהרג. ואז מלך דוד בחברון שבע שנים, והיתה חפיפה בין זרעו של שאול לדוד. ואחר כך מלך דוד לבדו בירושלים 33 שנים. ואם נתיחס לשנים מתש"ח עד סוף האלף שהן 292 שנה שמי'עדות לשני המשיחים, שהם כנגד התקופה של ה'43 שנה ששאול ודוד מלכו, ונחלק את ה'292 ל'43, יוצא שבתשע"ה צריכה להתחיל מלכות דוד שמקבילה ל'33 שנים שמלך לבד. וכן מלחמת ששת הימים בתשכ"ז מקבילה לפי חשבון זה לזמן שדוד התחיל למלך בחברון, כי שאול נהרג אחרי קצת פחות משלש שנים אחרי שהומלך. ובתשכ"ז התחילה להתנוצץ הארת דוד כששוב התאפשר להתפלל במערת המכפלה בחברון, ובכפול המערבי, דמקומות אלו שייכים למלכות בית דוד. וכן שנת תשכ"ח מזכרת בספר 'נחל קדומים' לחיד"א בשם האריז"ל בזמן פקידה. עין בהספמת רבי יוסף סלנט זצ"ל לספר 'מדרש שלמה', שהרה"ג ר' שלמה ריבלין זצ"ל הכריז לפני כל נדר'י

של שנת תש"ח בבית הכנסת, ששנה זו תהיה פקידה גדולה בתהליכי הגאולה לפי הגר"א, ויהיה מעבר קשה מאד, שבסופו יהיה נצחון גדול לישראל. וכן מובא שם שהרב ריבלין זצ"ל אמר בשם הגר"א עוד הרבה לפני קום המדינה, שה' באיר הוא תאריך שקשור למשיח בן יוסף. וכ"ז באיר [הזמן של מלחמת ששת הימים] הוא תאריך שקשור למשיח בן דוד. וכן מתשע"ה עד סוף האלף ישארו 224 שנים כמנין דנ"ך שנאמר על משיח בן דוד "דנך כוכב מעיקב".

מצינו במדרש (ילקוט דברים תתעג) **כתוב במגלת סתרים 'אם יום תעזבני יומים אעזבך'**. הפתגם הזה עולה בגימטריא כמו התאריך של חרבן בית המקדש, **ט' באב תתכ"ח**. דכשם שחטא אדם הראשון גרם הסתר פנים ל**1948** שנים עד שנולד אברהם, כך חרבן בית המקדש גרם הסתר פנים ל**1948** שנים, שייסתימו בסוף שנת תשע"ה, שאז תהיה השלמת הגאולה כדלקמן. והטעם ש**1948** נחשבים ליומים של הקב"ה, כי כל אלף שנים נחשבים ליום אחד. ומורידים 26 מכל אלף כנגד שם הוי"ה שממתיק אותו. וזה יוצא 1948.

עין בגימטריא הגר"א על המכילתא (שמות יד, ט), ובמדרש תלפיות ערך גוג, שמלחמת גוג ומגוג תחל ג' שעות קודם הניח החמה של הושענא רבא, ותמשך ג' שעות בלבד. ועל זה אנו מתפללים הושענא שלש שעות. ואם נחבר דברים אלה לדברי הזהר שהבאנו, יוצא שיום הושענא רבא תשע"ג צפוי להיות יום מלחמת גוג ומגוג. וכן מצינו במדרש (ילקוט שיר השירים תתקפח) **אמר רבי ברכיה בשלש שעות עתיד הקב"ה ליפרע מעשו ואלופיו שנאמר "עתה אקום יאמר ה', עתה ארום, עתה אנשא"**. ושמעתי מהרמ"ז שליט"א שג' שעות איתיות תשע"ג. וכן תשע"ג בגימטריא הניח הושענא רבא. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שנסח המדרש **אמר רבי ברכיה בשלש שעות עתיד הקב"ה ליפרע מעשו ואלופיו**, יוצא גימטריא מדיקת של נסח הגמרא (שבת קיח). **ניצול משלש פורעניות מחבלו של משיח, ומדינה של גיהנום, וממלחמת גוג ומגוג**. והוסיף הרה"ג ר' י' ו' שליט"א ששלש שעות איתיות תשע"ו, שהיא שנת מוצאי שביעית שבא יושלם תהליך הגאולה כדלעיל. ולכן ביאת המשיח בגימטריא תשע"ו.

וכן הפתוב (ישעי' מח, יא) **"למעני למעני אעשה"** בגימטריא ה' אלפים תשע"א, ועם הכולל בגימטריא תשע"ב. ופסוק זה מדבר על גאלת בעתה, כמובא ברמח"ל (במדבר) **זכו אחישנה לא זכו בעתה, שהוא הזמן שהקב"ה ירצה לגלות יחודו לעיני כל חי "למעני למעני אעשה"** (עין בתיוקני זהר חדש קטו). וכן תשע"ב בגימטריא הפתוב (תהלים קב, יד) **"אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה פי בא מועד"**. עם המלים והכולל. ובגימטריא לבני בנייהם למען שמו באהבה עם האותיות והכולל. וכן גואל לבני בנייהם למען שמו בגימטריא תשע"ה. וכן נסח התפלה ברוך אתה ה' אלהינו ואלהי אבותינו. אלהי אברהם. אלהי יצחק. ואלהי יעקב. האל הגדל הגבר והנורא אל עליון. גמל חסדים טובים. קונה הכל. וזוכר חסדי אבות. ומביא גאל לבני בנייהם למען שמו באהבה: מלך עוזר ומושיע ומגן: בגימטריא 5773. וכן נסח התפלה עשה למען שמך. עשה למען ימינך. עשה למען קדשתך. עשה למען תורתך. למען יחלצון ידיך הושיעה ימינך וענגי, עם המלים בגימטריא 5772. ומובא ב'טור' (א"ח קכב) הכי אתמר בהגדה אמר שמואל כל הזריז לומר ד' דברים הללו זוכה ומקבל פני שכינה עשה למען שמך. עשה למען ימינך. עשה למען תורתך. עשה למען קדשתך. וכן נהגתי לומר קרב קץ ביאת משיחך פדה עמך שמח עדתך עשה למען שמך וכו'. וכן ג' הפסוקים "הוי"ה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: הוי"ה צבאות אשרי אדם בוטח בך: הוי"ה הושיעה המלך יעגנו ביום קראנו". בגימטריא 5772, לפי החשבון שאות כ"ף סופית היא מספר חמש מאות ואות מ"ם סופית היא מספר שש מאות. וכן **אלהי אברהם. אלהי יצחק. אלהי יעקב**. בגימטריא תשע"ב.

מכתב

מאת הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א

א' אדר התשע"ג

אני שולח טבלה בתוך פרשת התוכחה בכי תבוא, שלדעתי מראה שהיום אנחנו במלחמת עמלק רוחנית וגשמית. המעניין שבטבלה, שהיא הפגישה הטובה ביותר של **מלחמת עמלק**. והמעניין ביותר שבאותו מקום מופיעה השנה **התשע"ג**, בדילוג מינימלי בתורה, גם מעניין ההופעה המקבילה של **י' לפי"ד** והפסוקים המתאימים למצב. המעניין שתופעות כאלו שכוחות הטומאה הקשורות בעמלק בצורה כל כך חזקה מעידה על כוחות הטומאה שחשים בסופם ולכן מתחזקים בכל כוחם.

מעניין לציין ששיווין **בנטל** בגימטריא **סטרא אחרא**, או **לילית**.

The screenshot shows a Hebrew text editor with a portion of the Torah text. The text is in blue and black, with some words highlighted in yellow. On the right side, there is a list of numbers corresponding to the highlighted words. The numbers are: 608, 45311, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100.

עמלק לפי"ד. שו"א את הקד"ש

The screenshot shows a Hebrew text editor with a portion of the Torah text. The text is in blue and black, with some words highlighted in yellow. On the right side, there is a list of numbers corresponding to the highlighted words. The numbers are: 15150, 326769, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100.

מכתב

מאת הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א בענין האסיר יהונתן פולארד הי"ו.

כו בחשון התשע"ב

לכבוד עורך העלון 'סוד החשמל' וכו'.

הראשל"צ רבי מרדכי אליהו זצ"ל אמר ליהונתן פולארד שסוד נשמתו מיוסף הצדיק ושינה את שמו מיונתן ליהונתן. והביאור בזה כנראה על פי מה שמובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' בראשית ע' לז) **יהונתן הוא ביסוד, ודוד במלכות.** וכן **פולארד** בגימטריא **נער** כמו שכתוב על יוסף (בראשית לז, ב) **"והוא נער"**. להלן נראה את הממצאים בטבלה הראשונה **יונתן פולארד האסיר בבית הסהר בארץ אדום** בתוך הפרשה של יוסף הצדיק בבית הסהר. הדילוג יונתן נמצא בתוך הפסוק של יוסף **"והוא נער"**. ויש גם **אליהו**. המרמז על הרב אליהו זצ"ל שהיה הרב שלו. וכן כתבו לי שפולארד נכנס לצינוק בגיל **שלושים**. ויוסף יצא מבית הסהר בגיל **שלושים**. וכן **פולארד** אותיות **אלף דור**. המסמל את היובל הגדול של הגאולה, כמובא ב'רבנו בחיי' (שמות כא, ו). וכן הולדתו בשנת **תשי"ד** המרמזת על שם **שד"י** שמסמל את ספירת היסוד. **ויום הולדתו ח' באב בארה"ב**, כשבישראל כבר היה **תשעה באב**.

פולארד יונתן בבית הסהר יוסף	בראשית לז:ב (2:37)	54085:	+922
יאמר לבן ליעקב מה עשית ותגנב את לבבי ותנהג את בני כשבי ותחרב למה הנחבאת לברח ותגנב את	לא:כו	א	
הליכי עתה ריקם שלחתי את בני ואת יגיעי עכפי ראה אליהם וכחאמשו יען לבן ויאמר אלי יעקב	לא:מב	א	
צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצאחן בעיניך וישבו המלאכים אל יעקב לאמר באנו אל	לב:ה	א	
ניואו לי ישאפני ותעבר המנחה לפני ו והוא לקבלי לההוא ובמחנהו יקסבלי לההוא ויקח את ש	לב:כ	א	
וויאמר מי לך כל המחנה זה אשר פגשתי ויאמר למצאחן בעיניאדני ויאמר עשו ישר באחייה	לג:ז	א	
שים ויחר להם מאד כי בלהעשה בישראל לשכב את בתי יעקב וכך לאיעשה וידברחמ וראתם לאמר שכם	לד:ז	א	
ישיבה ותסכא בים ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחידינהאיש שחרבו ויבאו עלהעיר בטחו ו	לד:כה	א	
מקיעקב לאיקרא שמעון ויעקב כי אמר ישראל יהי השמן ויקרא את שמו ישראל ויאמר לו ואלהי סאני	לה:י	א	
עדהבתי לון החתי ואחאהלי במהבחה נהבחה צבעו ו החוי ואת כשמתבתי שמעאל אחות בני ותולד	לו:ב	א	
ושובלוצבעון וענהו דשון ואצרו ישאלהאלופי החרי בנישעיה בארץ אדום ויהי ובני לוטן	לו:כ	א	
ותיעקב וספן שבוע שר השנה הירעה את אחיו וכצאן והוא אנו עראתנו ויבלההוא ויכני צלפה ושיא	לז:ב	א	
רבאליהו יתנכל ואתו להמיתו ויאמר ואישאל אחי והנהבעלחלמ ותלה זהבא ותלה לכו ונהרג	לז:יח	א	
אן להתנחם ויאמר כי ארד אל בניאב לשאלהו יבך את אבי ו והמדניס מכרו ואתו אלמצריים לפוטו פי	לז:לה	א	
מקופתי לך ומטק אשר בידך ויתן להו באליהו תהלו ותקם ותלך ותסרע ויפהמעליו הותלכשבג	לח:יח	א	
יברך הוה את בני המצרי בגללי וסף ויהי ברכתה הוה בכל אשר ישלוב בית ובשדהו יעזב כל אשר ל	לט:ה	א	
נישעיה בית הסהר ויתן שר בית הסהר וידי וספאתכ האסיר בבית הסהר ואתכ לאשר עשי שמהו	לט:כא	א	
יתימא ומהכישמ ואתיבבורו ויד אשר האפיס כיט ובפתרו יאמר אלי וספאף אני בחלומי והנהשלש	מ:טו	א	
רבי תשר הטבח ימאתי ואתשר האפיסו נח למחל לומבלי להאחדאני והוא אישכפתו וןחלמו וחלמו	מא:י	א	
ברתי אלפרעה האשר אלהי עשההארהאפרעה הנהשב עשני סבא ותשב עגדו ולכל לארץ מצריים וקמו	מא:כח	א	
למצריים ויצא יוסף לפני פרעהו יעבר בכלארץ מצרים ותעשהארץ שבועשני השבע לקמצים ויקב	מא:מו	א	

שיעור הכנה לשמחת פורים ניתן להוריד בקישור:

<https://docs.google.com/file/d/0B6A8ZwLoJ15IWjZMTEV2SjgxVIU/edit?usp=sharing>

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 26 שיעורים ניתן להוריד בארכיון דלקמן.

הופיע מאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג, ניתן לקבל בבקשה למייל.

יצאו לאור לארכיון כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל

השנה. פרטים בטל 026537343

חדש: סדרת שיעורי וידאו חדשה בספר סוד החשמל מהתחלה עם הוספות חדשות. ניתן להוריד בארכיון ולעקוב מידי

פעם על הוספת שיעורים חדשים.

הוקם בס"ד ארכיון לעלוניים ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא

פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד.

קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

דרושים מפיצים להפצת חוברות ודיסקים של הוצאת הזוהר 'מתוק מדבש' לזיכוי הרבים

החומר ישלח עד הבית ללא תשלום. לפנות לאליהו 0544375705

להוצאת עין הרע על ידי עופרת ולחש. על ידי הרה"צ ר' יוסף שינברגר שליט"א שעזר בס"ד לרבים. ניתן לפנות בין

7-11 בערב. 0722986863 025836628